

ального життя та здоровому способу життя; соціальні заходи, відповідно до шкільного календаря позакласних подій, спрямованих на підвищення обізнаності учнів стосовно питань булінгу та запобігати його випадкам. Цікавою комплексною формою соціально-педагогічної роботи щодо попередження булінгу серед дітей є проведення Антибулінгового тижня в школі [3].

Отже, булінг – це тривалі, повторювані дії, головною особливістю якого виступає асиметрія сил. До його ознак відносяться: систематичність; наявність сторін — кривдник (булер), потерпілий (жертва булінгу), спостерігачі (за наявності); насильство завжди здійснюється за попереднього наміру, тобто умисно; дії або бездіяльність кривдника, наслідком яких є заподіяння шкоди; дії кривдника порушують права і свободи особи.

У даному явищі є агресор, який відчуває владу над постраждалим і той, хто не може чинити цьому опір – постраждалий, який змушений страждати від зовнішнього тиску своїх однолітків та принижень. Особисто для України дане явище визначається новим, попри те, що представники влади почали звертати на нього увагу та приймати відповідні рішення, не можна сказати, що проблема вирішена. Тому, вона потребує подальшого дослідження та обговорення, а також необхідно звернутися до закордонного досвіду, де з цим явищем почали протидіяти набагато раніше.

1. Закон України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо протидії булінгу (цькуванню)» № 2657-VIII від 18.12.2018. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2657-19#Text> (дата звернення 22.02.2021)

2. Горян С.І. Попередження та протидія булінгу у закладах середньої освіти: досвід Канади// Горян С.І.// Попередження та протидія насильству у суспільстві (зарубіжний досвід): збірник тез доповідей учасників XXI студентської науково-практичної конференції іноземними мовами (м. Харків, 9.04.2020 року)URL:http://univd.edu.ua/general/publishing/konf/09_04_2020/pdf/168.pdf (дата звернення 22.02.2021)

3. Кузнецов В.А. Протидія булінгу у Великій Британії // Кузнецов В.А.// Попередження та протидія насильству у суспільстві (зарубіжний досвід): збірник тез доповідей учасників XXI студентської науково-практичної конференції іноземними мовами (м. Харків, 9 квітня 2020 року)URL: http://univd.edu.ua/general/publishing/konf/09_04_2020/pdf/208.pdf (дата звернення 22.02.2021).

Тетяна Трень,

курсант факультету підготовки фахівців
для органів досудового розслідування
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

Науковий керівник:

Миронюк Р. В.,

професор кафедри адміністративного права,
процесу та адміністративної діяльності
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ,
доктор юридичних наук, професор

ОСОБЛИВОСТІ АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВОГО СТАТУСУ НАЦІОНАЛЬНОЇ ПОЛІЦІЇ

Національна поліція є правоохоронним органом принципово нового типу, тому виконання завдань, що покладаються на неї, вимагає оновленого підходу до визначення її адміністративно-правового статусу. Робота правоохоронців будується на принципі “community policing”, тобто на створенні довірливих зв’язків між працівниками поліції й населенням [1, с. 162]. Діяльність поліції має соціально орієнтований та сервісний характер, тобто пов’язана з наданням послуг населенню, тому перелік повноважень Національної поліції повинен бути чітко визначеним.

Правники пропонують розуміти під адміністративно-правовим статусом поліції ієрархічне становище останньої в системі органів публічної влади, яке визначається сукупністю адміністративно-правових норм, що закріплюють призначення, функції, організацію діяль-

ності, компетенцію та юридичну відповідальність посадових осіб, які працюють у цих органах [2, с. 136]. Вважаємо таке тлумачення цілком обґрунтованим.

Треба сказати, що саме права, свободи й законні інтереси працівників поліції України становлять основу їх правового статусу та визначають їх положення в суспільстві і державі. Разом із цим, окрім загальних ознак, правам, свободам і законним інтересам поліцейських притаманні низка ознак, які зумовлені особливими функціями правоохоронних органів. Зважаючи на це, можна виділити специфічні види прав, свобод і законних інтересів, які притаманні виключно громадянам України, які є працівниками Національної поліції України. Цікавим є те, їх права є так звані правами-обов'язками, тобто повноваженнями, які визначені в ст. 23 закону України «Про Національну поліцію».

Принагідно буде визначити характерні особливості Національної поліції України як правоохоронного органу, що визначають її особливий адміністративно-правовий статус:

— належність Національної поліції до виконавчої влади. Дана ознака свідчить про те, що її діяльність має переважно виконавчо-розпорядчий характер і орієнтована на здійснення безпосереднього управління певними суспільними відносинами і процесами;

— Національна поліція є центральним органом виконавчої влади;

— Національна поліція є органом сервісного характеру, тобто головним її призначенням є не виконання карально-репресивних заходів, а служіння українському суспільству шляхом надання відповідних послуг населенню;

— Національна поліція має право на застосування заходів примусу.

Особливості адміністративно-правового статусу поліцейського визначаються наявністю владних повноважень, встановленням в законодавстві заборони на заняття певними видами діяльності, пред'явленням підвищених вимог до кандидатів на посаду, наявністю значної кількості повноважень, пов'язаних із застосуванням адміністративного примусу, підвищеною відповідальністю як за власні дії під час службової діяльності, так і поза межами служби, наявністю встановлених обмежень як під час вступу на державну службу, так і під час її проходження.

Говорячи про адміністративно-правовий статус правоохоронців не можна оминати увагою завдання Національної поліції. До них належать: реалізація державної політики щодо забезпечення прав і свобод людини, інтересів суспільства й держави, протидії злочинності, підтримання публічної безпеки та порядку; надання в межах, визначених законом, послуг із допомоги особам, які з особистих, економічних, соціальних причин або внаслідок надзвичайних ситуацій потребують такої допомоги [3].

Досить цікавою особливістю статусу поліції є суворона нормативна регламентованість та обов'язковість. При цьому слід звернути увагу на одну важливу обставину, пов'язану з особливостями реалізації відповідних владних повноважень. Ідеться про те, що в певних випадках накази, які повинен виконувати поліцейський, можуть не відповідати вимогам закону. Особливого значення це набуває в умовах реалізації надзвичайно-правових режимів, що є особливо актуальним в умовах проведення антитерористичної операції на сході України.

Отже, адміністративно-правовий статус Національної поліції являє собою сукупність її повноважень юридично-владного характеру, реалізація яких забезпечує виконання тих завдань, що покладені на органи Національної поліції. Виходячи з цього, адміністративні права й обов'язки Національної поліції є фундаментом її адміністративно-правового статусу.

1. Любова Н.О. Діяльність поліції щодо повернення довіри населення та налагодження зв'язків з громадськістю / Н.О. Любова // Актуальні проблеми охорони громадського порядку та забезпечення громадської безпеки в сучасних умовах : матер. Всеукр. наук.-практ. конф. (Дніпропетровськ, 20 листоп. 2015 р.). – Дніпропетровськ : Дніпр. держ. ун-т вн. справ, 2015. – С. 162–165.

2. Денисюк Д.С. Адміністративно-правовий статус національної поліції України: питання теоретичного визначення. Науковий вісник Академії муніципального управління. Серія «Право». 2015. Вип. 1. Ч.1. С. 131-137.

3. Про Національну поліцію : Закон України від 02.07.2015 № 580-VIII // Відомості Верховної Ради України. – 2015. – № 40–41. – С. 1970. – Ст. 379..